

Sygn. akt V CSK 65/15

POSTANOWIENIE

Dnia 6 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa E. U.

przeciwko J. P. i B. C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 sierpnia 2015 r.,

na skutek skarg kasacyjnych: pozwanej i pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 18 czerwca 2014 r., sygn. akt I ACa 1420/13,

- 1. odmawia przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego J.P. na rzecz powódki koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 1.800 (jeden tysiąc osiemset) złotych;**
- 3. zasądza od pozwanej B.C. na rzecz powódki koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 1.800 (jeden tysiąc osiemset) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargami kasacyjnymi pozwanego J. P. i pozwanej B. C. o tej samej treści wniesionymi od wyroku Sądu Apelacyjnego zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji i silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skarg kasacyjnych do rozpoznania, pozwani oparli na identycznie brzmiących i uzasadnionych przyczynach kasacyjnych: zarzucie nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji oraz na oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Według uzasadnienia wniosków o przyjęcie skarg kasacyjnych do rozpoznania, nieważność postępowania jest spowodowana pozbawieniem

skarżących możliwości obrony ich praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.) przed Sądem drugiej instancji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 1997 r., I CKN 825/97, OSNC 1998, nr 5, poz.81). W odniesieniu do tego zarzutu należy podnieść, że w judykaturze i doktrynie przyjmuje się zgodnie, iż pozbawienie strony możliwości obrony jej praw w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. ma miejsce w sytuacji, w której z powodu wadliwych czynności procesowych sądu lub strony przeciwnej, skarżący nie mógł brać i nie brał udziału nie tylko w toku całego postępowania, ale także w jego istotnej części, przy czym chodzi o całkowite faktyczne pozbawienie strony możliwości obrony (por. postanowienie SN z dnia 28 listopada 2002 r., II CKN 399/01, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z 13.06.2002 r., sygn. V CKN 1057/00, niepubl.), polegające przykładowo na niezawiadamianiu strony o terminie posiedzeń sądowych, pozbawieniu możliwości składania pism procesowych czy wniosków dowodowych. Wskazana podstawa nieważności nie miała miejsca w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym; nie świadczy o niej uzupełnienie postępowania dowodowego w celu poczynienia przez ten Sąd uzupełniających ustaleń faktycznych niezbędnych do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy.

Oparcie wniosku na przesłance oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka (prima facie), bez konieczności pogłębionej analizy, sprzeczności wykładni lub zastosowania prawa materialnego lub procesowego z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, niepubl., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, niepubl., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, niepubl., z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, niepubl.). Skarżący powinien zawrzeć w skardze wyodrębniony wywód prawny wskazujący, w czym przejawia się „oczywistość” naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego (por. nie publikowane postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 września 2008 roku, I CZ 64/08, niepubl., z dnia 19 grudnia 2001 roku, IV CZ 200/01, niepubl. oraz z dnia 9 czerwca 2008 roku, II UK 37/08, niepubl.). Skarżący nie wykazali kwalifikowanej i widocznej prima vista wadliwości zaskarżonego wyroku w powiązaniu z podstawą faktyczną i prawną

zaskarżonego orzeczenia Sądu drugiej instancji oraz wyszczególnionymi podstawami skargi kasacyjnej

W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

I.n